

F.t.l. om samfundssolidaritets

*Bemærkninger til lovforslaget**Almindelige bemærkninger*

De samlede offentlige personaleudgifter vil ved fortsættelse af den hidtidige politik snart passere 200 mia kr. årligt. Det er åbenbart, at Danmark – og herunder altså også de offentligt ansatte – alene kan reddes fra bankerotafrunden ved, at beløbet nedbringes drastisk.

Dette kræver både, at antallet af offentligt ansatte begrænses væsentligt, og at skatteydernes udgift til den enkelte offentligt ansatte falder stærkt.

Der er ikke tid til at vente med at lade dette udvikle sig over en mangeårig periode. Landets økonomi er blevet så stærkt ødelagt, at der skal handles særdeles hurtigt.

Det vil ødelægge det danske samfund årtier ud i fremtiden, såfremt folketingsflertallet skulle godtage den helt opgivende holdning, som FTF den 29. september 1982 udtrykte på side 5 i pjecen »Beskæftigelsen – et fælles ansvar«, hvor det hedder:

»Udviklingen i de seneste 15 år har vist en konstant tilbagegang i beskæftigelsen i industri m.v. på ca. 10.000 om året og en vækst i den offentlige sektor på ca. 30.000.

Der er ingen grund til at vente fundamentale ændringer i denne udviklingstendens.«

Denne betragtning er åbenbart forkert, så længe Danmark har en udlandsgæld. Indtil den er indfriet (og en passende reservebeholdning oparbejdet), skal der nødvendigvis overflyttes arbejdskraft til eksportproduktionen, hvis omkostningsniveau ad indkomstpoltisk vej må nedsættes, så dens priser bliver så verdensmarkedskonkurrencedygtige, at virksomhederne kan beskæftige merarbejdskraften.

Begrænsningen i antallet af offentligt ansatte er i nationaløkonomisk perspektiv nødvendig, fordi arbejdskraften er Danmarks væsentligste råstof, og den skal i vidt omfang overføres fra den offentlige sektor til den produktionssektor, som alene kan fremstille de varer, der er nødvendige for at få gælden nedbragt. Kravet herom har intet at gøre

med, om man er socialist eller liberalist, men er lige så apolitisk som, at man må tage varmt tøj på, når der er frost og sne og man ikke ønsker at begå selvmord. Kun forhærdede selvbedragerere fremturer med at tro, at det fortsat er højsommer, når den omgivende verdens årstid er skiftet. I konstateringen af de faktiske forhold ligger altså ikke nogen fordømmelse af de offentligt ansatte. De indtager jo blot de stillinger, som er blevet nødvendige på grund af folketingsflertallets uforstandige rabundus-lovgivning. Længe har de faktiske forhold været, at en ny offentlig stilling er blevet oprettet hver 17. minut. Også om søn- og helligdage og om natten. Den danske samfundsøkonomi kan ikke bære den enorme overbygning, som er blevet resultatet af, at denne skråplanudvikling er foregået år efter år efter år.

Naturligvis er det langt fra alle offentligt ansatte, som skal fyres, og selvfølgelig vil stillingsnedlæggelser ikke finde sted – som man plejer at skyde Z-partiet i skoene – blandt sygeplejere og hjemmehjælpere eller på andre vigtige områder. Enkelte steder bliver der tale om flere stillinger, når fremskridtspolitikken gennemføres. Og den praktiske gennemførelse må selvsagt ske så menneskenænsomt som overhovedet muligt i den forfærdelige situation, som de sidste 22 års konstante ragnarok-politik har tilvejebragt ved hele tiden at skræve længere, end landets bukser holder til.

Administrativt arbejde er det, som der især skal spares på. Restriktionslove og andre administrationskrævende bestemmelser skal forenkles drastisk (for eksempel er det at gøre folkepensionen ensartet for alle til samme månedlige kronebeløb det samme som at spare en hel del offentlig arbejdskraft. Når den skattefri bundgrænse forhøjes, falder mange skatter væk, som kræver uforholdsmæssig stor administration. Og sådan kan man gennemgå hundredvis af de præcise Z-forslag om lovændringer og se, at der hele tiden er den ekstragevinst, at det samfundsmæssigt set golde administrationsarbejde formindskes drastisk).